

Opera autem *criticorum sacrorum*, id est, adnotationum in sacram Scripturam, variarumque eo inservientium dissertationum, compacta præsertim sunt ex libris protestantium, ac primum prodierunt in lucem novem voluminibus an. 1660 Londini.

De theologia morali pertractarunt Soc. Jesu permulti: *Baunium, Filiutium, Escobarium, Azorium, Tamburinum, Busembaum*, etc., nullus ignorat. Nec tamen benigniores, ut inquirunt, sunt Jesuitæ cuncti, sed exactiores premunt semitas *Paulus Comitulus*, et probabilismi insectator *Thyrus Gonzalez. Bonus Merbesius, Sambovius* et *Henricus à S. Ignatio*, carmelita belga, prolixè item de doctrina morali scripserunt, laxitates rigidioribus fortasse præceptionibus insectantes. *Apologiam* casuistarum tot præsulum Galliarum censuris dispunctam, omittimus. Italica lingua sive catechesibus, sive concionibus nemo copiosius et elegantius scripsit *Paulo Segneri* Soc. Jesu, dignissimo quem parochi et Verbi Dei præcones studeant imitari.

Postremo loco recensendi sunt quidam jansenistarum. Horum antesignanus *Antonius Arnaldus*, cujus opus de frequenti communione editum an. 1643, plura excitavit dissidia, sed majora movit, quæ scripsit de gratia et de morali practica Jesuitarum. Jansenismi notam non effugit liber inscriptus, *Amor pœnitens*, episc. castoriensis, in lucem emissus an. 1687. *Martinus de Barcos*, abbas S. Cyrani, qui an. 1643 refutavit *Prædestinatum* Sirmondi, et an. 1644 palam pro Jansenio certavit. Quædam hujus opera latent sub nomine *Petri Aurelii*. Jansenianis adnumerandus quoque *Blasius Paschalis*, qui sub nomine *Ludovici Montalti* vulgare cœpit an. 1656 *Epistolas provinciales*¹, et qui sub *Vendrochii* nomine illas latinitate donavit et notis corroborare studuit *Petrus Nicolius*. Accedunt directores, cultoresque monasterii Portus Regii *in Campis, Isaac de Saci, Petrus Thomas Fosseus, Nicolaus Fontana, Go-*

¹ *Epistolis provincialibus* nullum datum responsum ante an. 1694, quo in lucem prodiit, *Entretien de Cléandre et d'Eudoxe*. Hoc opus celebri apologia refutatum fuit an. 1696 et seq. xviii aliis epistolis a P. Matthæo Petitdidier, monacho ordinis S. Benedicti.

thefridus Hermant, etc. Hos inter recensent quoque Cl. *Tillemontium*, qui mortuus cum magna pietate ac religione anno 1688, in templo illius monasterii¹, quod semper coluerat, sepultus fuit. Sui et fictitio *Vincentii Lenis* nomine scripsit pro Jansenio *Libertus Froemondus*, doctor lovaniensis, extinctus an. 1653.

Adversus jansenistas et bajaranistas acuerunt stylum *Stephanus Descamps, Franciscus Annatus, Joannes Martinus Ripalda* et *Joannes Martinonus* seu *Moraines*, S. J. presbyteri. Sed non sinit, ut ulterius progrediamur, præfixa brevitatis.

CAPUT V.

AUGUSTISSIMORUM CÆSARUM ET SANCTORUM QUORUMDAM RECENSIO.

Rodulphum II imperatorem, vita functum absque liberis anno 1612, IV idus januarii, dictum est alibi. Eodem itaque anno mense junio Francofurti electus est *Mathias*, ejusdem Rodulphi frater, rex Bohemiæ et Hungariæ, qui ob grassantem lutheranam hæresim Praga Viennam Austriæ transtulit imperii sedem. Cum autem Mathias ex Anna, filia Ferdinandi Austriæ, uxore sua, nullum suscepisset filium, adoptavit Ferdinandum, filium Caroli Austriaci, filii Ferdinandi I, imperatoris, et Mariæ filiæ Alberti, ducis Bavarie, eique an. 1617 cessit Bohemiam et anno insequenti regnum etiam Hungariæ. Protestantes per hæc tempora pervicatiores effecti magna christianæ reipublicæ attulerunt incommoda. Ipse vero imperator contracto ex animi tristitia languore, vita excessit anno 1619, VI idus martii.

Illi itaque successit prælaudatus *Ferdinandus* hujus nominis II, evector ad imperii fastigium citato anno 1619, V kalendas septembris. Rexit autem imperium usque ad annum 1637, quo decessit apoplexia correptus 8 die februarii. Fredericum Palatinum anno 1620 superavit, recuperata Bohemia, atque anno 1623 reddita fuit Bavaria duci Maximiliano, hostibus a Cæsare attritis. Anno rursus 1626, ductor Cæsarei exercitus *Valstein* prostravit hæreticorum phalanges, et Danos Augusti

¹ Monasterium illud an. 1709 dirutum fuit.

principis arma fugarunt. Mantuam, quam occuparunt Galli, anno 1629 expugnavit, eodemque anno sancivit ut ecclesiastica bona ab hæreticis usurpata restituerentur catholicis¹.

Successit pio, invictoque parenti *Ferdinandus III*, quem ei pepererat Marianna conjux, filia Gulielmi ducis Bavariae. Post diuturna bella, quæ gessit cum Suecis, aliisque, anno 1648 pacem Monasterii cum omnibus iniit, eademque pace in posterum fruens catholice religioni propugnandæ, pietatique exercendæ totus incubuit, donec anno ætatis suæ 49 et imperii 20 decessit Viennæ anno 1657, die aprilis secunda.

Tenuit deinde imperium *Leopoldus*, quem Ferdinando III pepererat Marianna filia Philippi III, regis Hispaniarum. Electus fuit Helenopoli, seu Francofurti anno 1658, die 18 julii, et coronatus proximis kalendis augusti. Fuit itaque post mortem Ferdinandi III interregnum plusquam mensium quindecim. Bellum habuit Leopoldus cum Gallis diuturnum, regnante Ludovico XIV. Conspirantes adversum se plures Hungarorum nobilissimos, anno 1669 capitali pœna mulctavit. Turcarum 240,000 in Hungariam irruerunt anno 1683 et Viennam die 13 julii cinxerunt obsidione; sed abierunt inde, in fugam conversi, cæsis permultis, die 12 septembris a Joanne Subiescki, Poloniae rege, et a Carolo V, duce Lotharingiæ, arrisitque Leopoldo insignis victoria. Laccessitum deinceps imperium turcicum, inito fœdere inter Leopoldum, Innocentium X, venetamque rempublicam, donec anno 1699 sancita pace, quieverunt paululum bellorum strepitus. At rursus pro successione in regna Hispaniarum, vita functo anno 1700 Carolo II rege, inter Leopoldum et Ludovicum vario pugnatum est marte². Tandem imperator anno 1705, III nonas maii, Viennæ in Austria extinctus est hydrope, anno imperii sui quadragesimo septimo.

¹ Ea occasione PP. Societatis dederunt operam, ut quæ spectabant ad monachos S. Benedicti, monasteria monialium consequerentur, opera P. Lamormani a confessionibus Ferdinandi II.

² *Carolus II*, rex Hispaniæ, testamento instituerat Philippum V, filium Ludovici Galliarum delphini, hæredem suum. Ipse autem Carolus II filius erat Philippi IV, austriaco sanguine procreati.

Præter S. Franciscum Salesium, laudatum superiori capite iv, sanctorum confessorum numerum auxerunt *Vincentius a Paulo*, *Camillus de Lellis*, *Franciscus de Regis*, *Fidelis de Sigmaringa*, *Joseph a Leonissa*, *Franciscus Solanus*; quorum, quod infra cap. vi hujus aut seq. sæculi commemoranda sit solemnis apotheosis, nunc solum nomen describimus. Migrarunt quoque ad cœlestem sponsum sæculo XVII sanctimoniales *Maria Magdalena* de Pazzis Florentina, et *Rosa a S. Maria*, Americana. Martyrio plures coronati sunt hæreticis et infidelibus persequentibus. Hanc promeruit coronam anno 1617 in Perside cum aliis plurimis *Catharina* regina Georgiæ, exquisitissimis suppliciis tentata. In Japonia lento pro fide cremati fuerunt igne anno 1622 *Petrus Zuniga* Augustinensis, *Ludovicus Florez* ordinis Prædicatorum, *Petrus Davila* ord. Minorum et *Carolus Spinula* Januensis, Societatis Jesu. De martyrio *P. Britti* ejusdem Societatis, quod consignatur anno 1695, expectatur apostolicæ Sedis judicium. Quia martyres non facit pœna, sed causa, non sunt in eorum numero computandi decem mille captivi Turcarum, qui seditionem molientes anno 1662 in urbe Mauritaniae Algerio, crudelissime necati fuere¹.

Vixit hoc sæculo, cœpitque revelationes suas scripto tradere anno 1655 *Maria Agreda*, ord. Min., de cujus libris ac virtutibus non semel est disputatum. Adversus ejus asserta valde affinia scotisticæ theologiæ, censuram tulit anno 1696 sacra Sorbonæ Facultas; nec unquam, quidquid plures moliti sint, ab apostolica Sede fuerunt approbata, imo, cum primum hispanica lingua prodierunt in lucem, rejecta. Nostrum tamen non est, quidquam aut ejus, aut *Catharinæ* matris, patrisque religiosissimi viri detrahere virtutibus. Ad catholicam enim Ecclesiam spectat de his proferre sententiam.

¹ Sunt qui inter martyres recensent *Henricum Garnet*, Soc. J., aliosque anno 1606 et sequenti supplicio affectos, quod conspirassent in *Parlamenti*, ut inquit, *Cameram* abdito pulvere pyrio subvertendam in Anglia, unde eam ob rem catholici omnes fuerunt expulsi*.

* Pater *Garnet* S. J. nullam in hujusmodi conspiratione *pulvis pyrii* cognominata participationem habuit. Vide Cæs. Cantu t. V.
(Continuatoris adnotatio.)

Obierunt præterea in magna sanctitatis fama anno 1641 *Claudius Bernardus*, presbyter divionensis, eodemque anno *Joanna Francisca Fremiot* de Chantal, quæ omnium prima institutum a S. Francisco Salesio ordinem Visitationis ingressa est anno 1610. Hanc modo in beatarum numero veneramur. *Emus*, parochus diocesis senonensis, anno 1644 migravit ad superos; *Joseph Calasantius* institutor Scholarum Piarum, anno 1648; *Vincentius a Paulo* institutor congreg. Missionis anno 1660; *Henricus Michael*, diocesis trevirensis, qui sutores ad officia pietatis revocabat, anno 1666; *Petrus Guillerius*, canonicus regularis Bilumni in Sabaudia, anno 1673, atque anno 1691 *Maria de Cyz*, Leydensis virgo, ad catholicam Ecclesiam a secta calvinistarum Deo prædestinante vocata.

CAPUT VI.

QUENAM SÆCULO XVII IN ECCLESIA CATHOLICA DOCTRINA ET DISCIPLINA VIGUERINT.

Spectantem ad fidem moresque doctrinam sæculo XVII Ecclesia Christi incontaminatam servavit. Nam præter dogmata occasione emergentium hæreseon luculenter exposita et firmiter stabilita, ubi innovatæ fuere, aut primum excogitatæ opiniones ad corruptelam, vel ad impietatem tendentes, opportune confixæ fuerunt et refutatæ. Quod ex magno numero propositionum ab apostolica Sede proscriptarum evidentissime apparet. Enimvero Urbanus VIII anno 1641, damnatos a S. Pio V 79¹ articulos Baii rursus apostolica constitutione perstrinxit; Clemens VIII anno 1602, confessionem factam per litteras, seu internuntium, nullam et irritam declaravit; Innocentius X anno 1653, propositiones 5 Jansenii; Alexander VII anno 1665, propositiones 28, et anno 1666 alias 17; Innocentius XI anno 1679 propositiones 65, atque eodem anno 1679 duas alias prohibuit. Vetuit insuper anno 1682, ne quis utatur aliquo pacto, etiam sine directa vel indirecta revelatione et gravamine pœnitentis, scientia ex confessione acqui-

¹ Alias 76 duobus in unum ter copulatis.

sita, damnans oppositam assertionem. Idem Innocentius XI anno 1687 perniciosissimam mysticam Michaelis de Molinos, hujusque positiones 68 reprobavit. Alexander VIII anno 1690 peccatum philosophicum, deinde propositiones 30 ex jansenistarum fontibus manantes, censuris confixit. Innocentius XII novorum quietistarum et Francisci de Fenelon¹ archiepiscopi cameracensis anno 1699 damnavit propositiones 23.

Ex his edocemur beneficia supernaturalium donorum excedere naturæ fines, gratiam adjuvare, non perimere libertatem, neque hanc vinculo obstringi necessitatis, nullum esse imputabile crimen ubi non adest libertas indifferentiæ, invincibilem ignorantiam excusare a peccato, plura fidei a peccatoribus et infidelibus, quæ non sunt a cupiditate vitiata, ad universos homines Christi redemptionem extendi, non sufficere in sacramento pœnitentiæ attritionem naturalem, eam quæ ex metu gehennæ concipitur bonam esse et ad gratiam disponere, præceptum annuæ communionis non impleri per communionem sacrilegam, veram animæ perfectionem et devotionem non excludere exteriores actus, atque exercitamenta virtutum, aliaque id genus, quæ opponuntur damnatis illis propositionibus².

¹ Qui errores suos palam e suggestu retractavit, magis ob humilitatem et fidei confessionem laudandus, quam propter falsam proscriptamque doctrinam reprehendendus.

² Apologia casuistarum a pluribus Galliarum episcopis et ab apostolica Sede confixa, prodiit auctore P. Pirot S. J. an. 1637. Alexander VII anno 1666 proscripsit propositiones XLV, et Innocentius XI anno 1679 alias propositiones LXV.

Apologias auctorum Societatis conscripsere P. Moja et P. Honoratus Fabri, tum proprio nomine, tum nomine Bernardi Stubrokii.

Antonii Sanctarelli liber a Sorbona damnatus fuit anno 1626. Marianæ item opus *De rege et regis institutione* idem subiit fatum. Vide not. ad cap. III.

Proscriptæ anno 1633 ab archiepiscopo Mechliniæ et exagitatae proximo anno 1636 in comitiis cleri gallicani propositiones XXI Caramuelis, fluentes ex principiis probabilismi. Nota confixæ aliæ septem depromptæ ex tract. Mascarenhas. Aliæ pariter 43 assertæ ab Escobario, Sancio et Petro Michaele de Saronam; rursus decem et septem a sacra Facultate lovaniensi confixæ anno 1633. Plures demum id. numero 127, in comitiis

Quum autem hoc XVII sæculo cum ingenti librorum copia laxiores quoque opiniones fuerint disseminatæ, episcopi vigilantissimi curarunt collabentem disciplinam restituere et exundantem malitiam coercere. Si quidam ausi sunt affirmare nemini, quamvis prava consuetudine implicato, denegandam esse sacramentalem absolutionem, facilitatem istam coactæ sacerdotum synodi reprobarunt, ut Farfensis 1683, Montisfalisci anno 1692, cæsenatensis anno 1693, bononiensis anno 1698. Socios criminum, seu complices absolvendos non esse a confessario, ut postulat pœnitentiæ ardor et ratio pudoris, decreverunt synodi veliterna anno 1673, faventina 1574, æsina 1683. Arcendas a sacramentis mulieres comptas, fucatas et pectora immodeste nudantes, præter Innocentii XI sanctiones, decrevere synodus senogalliensis anno 1627, juvenacensis anno 1639, faventina 1649, ausculana et cremensis 1688.

Exorta sæculo XVII quæstione, an qui dispensatur ab esu carniæ, sit etiam dispensatus ab unica comestione, variæ fuerunt sententiæ theologorum, ut liquet ex Lessio lib. IV *De justit.*, cap. II, Medina lib. I *Instit. sacerdot.*, § 10, Comitolo *Resp. Moral.* lib. IV, q. XLVI, Azorio *Instit. Moral.* lib. VII, cap. VII, etc. Cum vero jejunium institutum sit ad frenandam carnis concupiscentiam, illa fuit sententiæ sanior et verior dispensatum in una parte, non esse dispensatum in altera, quam servare queat sine propriæ salutis discrimine. Saniorem dixi et veriorem, nam anno 1657 Alexander VII cives romanos dispensans ab esu carniæ in Quadragesima, declaravit illos teneri nihilosecius ad jejunandum; quod et Clemens XI anno 1703 et eo jubente Gaspar cardinalis Carpegna summi Pontificis in Urbe vicarius, fidelibus indixerunt, perspicue autem explicavit, omnemque eliminavit difficultatem anno 1741 Benedictus XIV.

Præter hæc, aliaque plura ad disciplinam et ad integerrimam institutionem morum pertinentia, ad pietatem religionemque fidelium excitandam quosdam eximie virtutis in sanctorum cleri gallicani anno 1700 damnatæ omnium, qui aderant, episcoporum suffragiis.

Fastos summi romanæ Ecclesiæ pastores retulerunt canonizatione solemnî. Quem honorem Clemens VIII anno 1601 detulit *S. Raymundo* de Pennafort Catalauno; Paulus V anno 1608 *S. Franciscæ Romanæ*, et anno 1610 *S. Carolo Borromæo*; Gregorius XV anno 1622 *SS. Isidoro Agricola, Theresiæ Virginii, Ignatio Loyolæ, Francisco Xaverio*, Hispanis, et *Philippo Nerio*, Florentino; Urbanus VIII anno 1625 *S. Elisabethæ*, Lusitanorum reginæ, adscriptis numero beatorum *Andrea Avellino* et *Felice a Cantalicio*, et anno 1629 inter sanctos *Andrea Corsinio*, inter beatos relato *Cajetano Thienæo*; Alexander VII anno 1658 sanctorum catalogo adscripsit *Thomam a Villanova*, archiepiscopum valentinum; Clemens IX anno 1669 *Petrum* de Alcantara, ord. Min., et *Mariam Magdalenam* de Pazzis, ord. Carmelitarum; Clemens X anno 1671 *Franciscum Borgiam, Cajetanum, Philippum Benitium, Ludovicum Bertrandum* et *Rosam Limanam*, et anno proximo beatis accensuit pontificem maximum *Pium V.* Anno 1675 idem Clemens X magnificentissima pompa adscripsit sanctorum *Fastis 19 martyres gorcomienses.* Decretus denique anno 1690 ab Alexandro VIII cultus sanctorum *Joanni a Capistrano, Joanni de Deo, Laurentio Justiniano, Joanni a S. Facundo* et *Paschali Baylon.*

Ad instaurandam disciplinam monasticam conducunt plurimum aut institutæ, aut reformatæ religiosorum virorum familiæ. Etenim hoc sæculo a Petro cardinale *de Berulle* instituta est congregatio *Oratorii Jesu*, cœpta Parisiis anno 1614, et confirmata a Paulo V anno 1613. Clerici regulares *Scholarum Piarum* instituti sunt anno 1617 a B. Joseph Calasancio, Aragonensi¹; qui *Pii Operarii* vocantur, instituti a Carolo Carafa, Neapolitano, anno 1606, approbati fuere anno 1621 a Gregorio XV. Congregationem presbyterorum *Missionis* instituit anno 1626 S. Vincentius a Paulo.

¹ Anno 1617 ordo clericorum *Scholarum Piarum* segregatus fuit a congregatione clericorum *Matris Dei*, cui aggregatus fuerat anno 1614; quare *Matris Dei* stemma, nomenque retinuit. Sacri hujus utriusque instituti primordia ad annum 1597 videntur esse referenda.

Rigidiorem vivendi formam professæ sunt plures congregatio- nes, ut monachorum S. Benedicti congregatio *Verodunensis* in Lotharingia, confirmata anno 1604 a Clemente VIII, et *S. Mauri* anno 1618, approbata a Gregorio XV; *Cisterciensium*, qui dicuntur *de la Trappa*, reformatio cœpit anno 1662. Canonicorum regularium *S. Genovefæ* anno 1634 ab apostolica Sede confirmationem obtinuit. Reformationi ordinis Prædicatorum in Galliis operam dedere *Sebastianus Michael* et *Joannes Baptista Carre*, quorum ille decessit an. 1618, et iste an. 1633.

Fœminarum quoque perutilium et puellarum institutionem curantium cœtus, hoc XVII sæculo prodierunt. Enimvero *Victoria Furnaria* anno 1604 Genuæ virgines, quæ a ceruleo vestis colore vocantur *Cælestes*, in unum congregavit. Quæ appellantur *Visitationis*, auctore Francisco Salesio, anno 1610 primam domum Anneckii in Sabaudia incoluerunt. Insequenti autem anno *Ursulinas Maria Luillier* Parisiis, eodemque anno 1611 in Lotharingia *Petrus Fererius* instituit. Moniales S. Benedicti in Galliis *Calvarii* nomine celebres originem habuerunt circa annum 1618, adprobationem vero a Gregorio XV anno 1621. Harum institutor, cum *Antonia* principe aurelianensi, vita functa anno 1618 Pictavi, sexto ab exordio congregationis mense, fuit *Joseph*, ordinis Capuccinorum, qui pie decessit labente anno 1638, antequam vaticanam purpuram, ad quam Ludovicus XIII illum nominaverat, fuisset assecutus. *Jesuitissas* extra claustra viventes Urbanus papa VIII anno 1630 suppressit¹.

¹ Bulla Urbani VIII, qua supprimitur congregatio *Jesuitissarum*, promulgata fuit sequenti anno 1631, mense maio. Eadem congregatio in Germania, Viennæ præsertim et Pragæ fuerat propagata. Adversum illam Romæ coram Sacra Congr. *de Propaganda Fide* orationem habuit gravissimam, instructamque nervosis rationum momentis Valerianus *Magni*, mediolanensis ordinis FF. Prædicatorum; Valerianus iste laudatur in epistola decima quinta ex provincialibus. Scripsit Valerianus adversus Gomenium ministrum protestantium, librum inscriptum: *Echo absurditatum Ulrici de Neufelblæsa*, impressum Cracoviæ anno 1646. Vaticanam purpuram, quam ut illi conferret Urbanus VIII, per epistolam enixe rogarat Uladislaus, rex Poloniæ, sprevit humillime, ut evangelicis missionibus totus incumberet. Videtis Bailletium volumine I *Anti*. pag. 239.

Præter equestres ordines *Sanguinis Christi* institutum a Vincentio Gonzaga, duce Mantuæ, anno 1608, et *S. Ludovici* a Ludovico XIV, christianissimo rege, anno 1693, alii hoc sæculo equites speciosis titulis condecorati fuerunt, nimirum anno 1652 in Silesia equites *Mortis*; anno 1660 Brennoburgii equites *Concordiæ*; anno 1685 in Borussia, equites *Generositatis*; anno 1692 in Argelia, vulgo Torgau, equites *Sinceritatis*, et anno 1690 in Saxonia equites *Integritatis*. Etiam matronarum ordines instituti, videlicet, anno 1662 sub nomine *Virtutis*, cum epigraphe circa symbolum solis: *Sola triumphat ubique*, et anno 1668 *Crucis dominicæ*, aureo hujus signo inscriptis verbis: *Salus et gloria*. Huic ordini augustissima imperatrix præficitur.

APPENDIX

RERUM ALIARUM COMPLURIUM.

Henricus IV *Borbonius*, rex Galliarum, anno 1610, pridie idus maias, a Francisco Ravalliaco, nefario parricida, confossus interiit¹. Regnavit postmodum usque ad annum 1643 *Ludovicus XIII*, filius Henrici IV et Mariæ Mediceæ; tum *Ludovicus XIV*, cognomento Magnus, filius Ludovici XIII et Annæ Austriacæ, qui obiit die 1 septembris, anno 1715. In Hispania post Philippum III vita functum anno 1621, regnarunt *Philippus IV*, ejus filius, usque ad annum 1665, deinde *Carolus II* qui absque liberis decessit kal. novembris an. 1700, constituto tabulis testamentariis hærede *Philippo Borbonio*, duce Andegavensi. Is est *Philippus V*, qui ab anno 1700 Hispaniarum monarchiam gubernavit usque ad annum 1724, quo filio *Ludovico I* renunciavit regnum, quod tamen eodem anno, Ludovico extincto, rursus suscepit administrandum. In Lusitania vero ab anno 1621 usque ad annum 1640 regnavit præ-

Obiit Valerianus Salisburgi apud Batavos an. 1661. Extat de pio illius obitu relatio, anno proximo 1662 typis procusa.

¹ Agebat *Henricus* annum 37; parricida autem die 27 ejusdem mensis affectus supplicio, natus erat annorum 31. Cor regis ad collegium Jesuitarum translatus fuit.